

Kapitola 1

„To si nemůžeš na čtrnáct dní sednout ke kompu se třema knížkama a udělat z nich kompilát jako všichni ostatní?“ Petr se tvářil pobaveně, ale Milan v jeho očích zahlédl i náznak obdivu.

„Tak zaprvý, chci to udělat poctivě. A zadruhý, může se to hodit v práci. Možná se tam uvolní místo stálýho redaktora. Řekli, že jestli se osvědčím, mohl bych ho po škole dělat já. Tohle by mohla být dobrá reportáž, možná celej seriál.“

Milan nebyl na takové otázky připravený. Cestou na kolej si to už všechno hezky vyběsnil a spolubydlící se mu teď vysmívá. „Víš co, někteří z nás nevidí svou budoucnost v akademický sféře, někdo by třeba taky rád dělal nějakou práci.“

„Bud' v klidu, kámo, já jenom že sis vybral zrovna religionistiku. Chápu tvůj zájem o humanitní obory, ale co na tom probiha vidíš? Netušil jsem, že seš takovej pámbíčkář!“

„My budoucí učitelé občanské výchovy musíme mít rozhled ve všech společenských vědách.“ Milan se snažil o sebeironický tón, ale vyznělo to, jako by to myslel vážně.

„Jasně. Od všeho kousek a dohromady víte velký kulový,“ zakončil Petr.

Takovéto výměny názorů byly v jejich mikroskopickém pokoji na denním pořádku. Kluci spolu bydleli z vlastní vůle už třetím rokem. A kromě občasného škorpení si spolu rozuměli. Na pražské koleji Větrník by to ani jinak nešlo, protože rozměr pokojů docela slušně simuloval ponorku, takže ani k nemoci pojmenované po tomto plavidle neměli její obyvatelé daleko.

Milan se snažil rozpoznat, co si jeho kamarád skutečně myslí. Někdy měl problém s ironií, s níž jeho spolubydlící přistupoval ke všemu vyjma své vlastní odbornosti. Petr studoval historii a rád by pokračoval jako doktorand. Ovšem to by musel trochu omezit flámování a koukání na filmy stažené z internetu.

tu. Byl to vysoký, štíhlý mladík s pomalu, ale jistě postupujícími kouty na čele a extrovertním chováním. Oblékal se jako asi všichni podobní študáci – tedy ve stylu nezávislý alternativec. Díky rozmáchlé gestikulaci a hlasitému projevu byl vždy automaticky středem pozornosti.

Milan byl menší, méně nápadný, neustále si upravoval brýle na nose a trochu se hrbil. Na rozdíl od Petra, který si na svém na první pohled zanedbaném vzhledu dával velmi záležet, čímž se příliš neodlišoval od nagelovaných chlapců v nažehlených tričkách, Milanův zevnějšek prozrazoval neochotu věnovat něčemu takovému pozornost. Od gymplu sice shodil vojenské kapsáče a nahradil je džínami, mikin s kapucí v neurčitých barvách se však vzdát nedokázal.

Studoval učitelství. Lidi, kteří ho trochu znali, ho měli většinou rádi, protože se s ním dobře povídalo (to oceňovaly zejména spolužačky), byl nekonfliktní typ, a navíc byl vždycky ochotný podělit se o poznámky. Ti, kdo ho naopak příliš neznali, si asi ani nevšimli, že existuje.

Možná to byly ty protichůdné povahy, které jim umožňovaly sdílet omezený prostor a neomezený nepořádek. Teď se oba váleli na svých neustlaných postelích a probírali Milanovu diplomku.

Milan si ze všech možností vybral religionistiku. Téma znělo: *Privátní zjevení svatých v kontextu postmoderní společnosti se zaměřením na situaci ve středoevropském náboženském prostoru, ilustrované terénním výzkumem konkrétního případu.*

„Co tohle všechno má být, netuším. Ale jedno vím jistě. Terénní výzkum znamená, že budeš muset někam do terénu!“ vydedukoval Petr po několikavteřinovém studiu dokumentu, a započal tak výše zmíněnou výměnu názorů.

Po jejím skončení oba mlčeli a koukali do stropu. Milan přemýšlel, jestli neudělal chybu. Petr má pravdu: tahle diplomka znamená víc práce než jiná témata. Bude muset nastudovat množství pramenů a následně prozkoumat nějaký případ zje-

vení. Jinými slovy, handrkovat se do nějakého zapadákova a zpovídat místní velebníčky a kostelní báby. Vzhledem ke skutečnosti, že byl zapřísáhlý ateista, nevěděl o nějakých zjeveních vůbec nic. Tedy ne více, než se dozvěděl z několika hollywoodských hororů, které s Petrem na pokoji shlédli.

Na druhou stranu práci povede docent Spurný. A docent Spurný, to je dobrák od kosti. Ten se svým diplomantům věnuje už z toho důvodu, že na religionistiku jich nikdy není moc.

A pak je tady významný bonus v podobě reportáže pro týdeník *Fokus*. Jako externista tam Milan občas píše články, což mu hodí nějakou tu korunu kapesného. Teď když mu studium pomalu končí, by bylo dobré přeskočit tu fázi, kdy je člověk nezaměstnaný, a přejít plynule do profese, která by Milana bavila, což se o učitelství říct nedalo. Během pedagogické praxe se o sobě dozvěděl, že není schopný zjednat si pořádek ve třídě, natožpak rozjívěné děti něco naučit. Novinařina ho lákala víc.

Jenže je rozdíl mezi krátkým článkem psaným od stolu a reportáží z terénu, jak mu sdělil šéfredaktor. Místo by se pro něj možná našlo, ale musí se osvědčit.

Doba poflakování na škole tak jako tak pomalu končí, přemítal Milan. Už brzy bude muset opustit režim, kdy jde do školy jen na ty přednášky, které ho zajímají, a jen na ty semináře, které jsou povinné. Vzhledem ke skutečnosti, že už studuje sedmým rokem, je načase vrhnout se do víru kapitalismu, začít si na sebe vydělávat a platit daně.

Táhlo na pátou hodinu a venku se začínalo stmívat. Mrzlo a sněžilo a kluci začali přemýšlet, co s načatým večerem. Po chvíli dohadování se shodli na tom, že jediné východisko z podvečerní nudy, nepočítáme-li poctivé studium odborných textů, je zajít na pivo do nedaleké hospody.

Docent Spurný byl asi šedesátiletý zanedbaný muž, který měl i navzdory tlustým brýlím problém rozpoznat psaný text nebo lidi, s nimiž mluví. Chvilí na Milana zmateně mžoural, ale nakonec ho poznal.

„Ahoj Milane, tak jak ses rozhodl? Budeš to psát u mne?“

Tyká mi, to je dobrý znamení, pomyslel si Milan. „Asi jo, pane docente. Ale chtěl bych si o tom promluvit, abych věděl, co to obnáší a jak by měl vypadat výstup toho psaní. Z názvu mi to totiž není úplně jasné.“

„No ten název, to je jen takový úzus, to nemusíš brát doslovně. V zásadě jde o to, aby v té práci byl popsán význam a dopad soukromých zjevení na náboženskou víru, v našem prostoru tedy katolické křesťanství, a potažmo na místní komunity jako celek. Taková událost má většinou různé dopady, může zvýšit třeba počet konvertitů a tak podobně. Bylo by vhodné popsat taky pohled...“

„Počkejte, já si to musím začít psát!“ přerušil výklad Milan a začal zmateně prohrabovat batoh. Po chvíli vylovil diář, úspěšně našel i propisku a začal si dělat poznámky.

„... bylo by dobré, kdyby tam byl popsán přístup katolické církve k takové události,“ dokončil myšlenku pan docent.

„Tohle by tedy mělo být obsahem teoretické části?“ dotazoval se Milan.

„Ano, tady by mělo být nějaké shrnutí toho, co se děje, když má někdo zjevení nebo vizi. Soukromé zjevení je obecný fenomén, v křesťanském výkladu jsou to události, které nemají vliv na celou církev, nejsou obecně závazné, dá se tedy říct, že jde o takovou neoficiální, osobní záležitost. Ale nechci, abys tam psal jenom nějaká strohá fakta, Milane, měla by tam být také analýza dopadu na místní komunitu.“

„Jako že se to rozkřikne a všichni pak začnou chodit do kostela?“

Spurný se usmál. „Ono se to rozkřikne vždycky, jinak bychom se o tom nedozvěděli, ale že začnou všichni hned chodit

do kostela, to bych netvrdil. Většinou se však na místo začnou sjíždět věřící z blízkého i dalekého okolí a z místa zázraku se stane poutní místo. Já bych chtěl, abys popsal také ten spirituální dopad, to se přece nemusí projevovat jenom zvýšenou návštěvností kostela.“

„Rozumím,“ odvětil Milan a pomyslel si: O čem to proboha mluví?

„No a potom je také zajímavé sledovat, jak se k tomu staví profesionálové neboli církev. To by tam taky mělo být uvedené.“

„Takže popsat, jak to vyšetřují?“

„Ano, ustaví se komise a ta sleduje oficiální postupy.“

„Aha...“ Milan horečnatě zapisoval do diáře. „A co ta praktická část? Mám něco zkoumat v terénu? Mám najít nějaké místo zjevení a vyzpovídat svědky, chápu to dobře?“

„Chápeš to dobře, Milane. Ono to souvisí i s tou teoretickou částí, tam můžeš své poznatky konkretizovat. Bylo by užitečné, kdybys strávil nějaký čas v místě zjevení a popsal, co se tam stalo a jaký vliv to má na konkrétní lokalitu, konkrétní lidi a konkrétní projevy spirituality.“

Skvělý, hlavně že ty jsi děsně konkrétní, řekl si Milan v duchu. „Dobře, ale poradíte mi, kam bych se mohl podívat? Aby to nebylo někde v Polsku. To by bylo trochu z ruky.“

„Počkej, já se tady podívám, někde jsem si to tu napsal...“ začal Spurný roztržitě prohledávat stohy papíru na svém stole. Ty papíry zabíraly většinu prostoru jeho malého kabinetu, který kromě stolu a docentovy židle obsahoval už jen poličku na knihy (a na další volně poházené papíry) a druhou židli, na níž teď seděl Milan a z níž po jeho příchodu Spurný také pár listů „uklidil“ zpátky na svůj stůl, čímž dokonale završil entropii svého systému práce s informacemi.

Během těch deseti minut, kdy Spurný bagroval své papírové království, studoval Milan poznámky a snažil se představit si objem práce, která ho čeká. Protože ale o žádném z hlavních bodů v diáři nevěděl zhora nic, usoudil, že to tak lehce neod-

hadne. Tušil, že toho nebude málo. A ten terénní výzkum taky asi nebude úplně zadarmo.

„Tady to mám. Případy zjevení v posledních letech v okolí. Většinou mariánská zjevení. Pojd' se podívat, Milane.“

Milan se zvedl ze židle a nahlédl docentovi přes rameno. Velkým, kostrbatým písmem napsané čtyři letopočty doprovázené nečitelnými klikyháky.

„Koukni: v roce 1991 je tady Slovensko, vesnice Litmanová. Dvě holčičky se tam schovaly do seníku a zjevila se jim Panna Marie. Teď tam je poutní místo, zjevení se tam opakovala několik let, ty holky tam chodily, s nimi celá procesí poutníků a Panenka Marie jim předávala poselství.“

Pak tady, to je taky Slovensko, Dechtice, rok 1994. Celkem sedmi dětem se tam postupně zjevila Panna Marie. Nejdříve jednomu chlapci v lese, potom postupně několika dalším. Zjevení pořád pokračují.

Dále Německo, 1999, to je docela nedávno. Zjevení Panny Marie v Marpingenu se opakuje už asi sto let, tohle poslední se událo třem místním ženám.

A jako poslední tady mám napsaný případ od nás z roku 2000. Výtoň na Šumavě, jedna holčička tam viděla anděla.“

„Super! Tak to je fajn, to je v Čechách, to bych si asi vybral,“ vyhrkl Milan. Už si začal představovat cestu vlakem někam do Tater. I když, třeba by si tam někde mohl zalyžovat... Ale to může na Šumavě nakonec taky.

„Já nevím, Milane. Pokud je mi známo, tak tam to církve snad ani nezačala pořádně vyšetřovat a nějak to zamrzlo. Zjevení ustala, to dítě také někam zmizelo. Ale poutníci tam jezdí, i z Německa a z Rakouska.“

„Mně se to docela zamlouvá. Třeba právě proto, že to není tak dávno, z toho může vzejít něco zajímavého,“ řekl Milan, který se už viděl na Šumavě.

„Jestli si myslíš, že tě to bude zajímat, mně to nevadí. Diplomka je docela náročná věc, takže je důležité, aby tě bavila.“